

i Begyndelsen i alt Fald have Banfælgelighed ved at tilegne sig den militære Lovgivnings Mænd og Forudsætninger. Jeg tilstaar, at jeg betragter det som et aabent Spørgsmaal, hvad der er rigtigt i saa Henseende eller ikke; men det forekommer mig rigtignok, at Lovforslaget er saaledes affattet, at det temmelig nødvendigt forudsætter Auditorer; altsaa juridisk dannede Mænd, ved Retspleiens Udøvelse. Jeg ser i alt Fald ikke, at det vil kunne undgaaes. Hvorvidt Udarbejdelsen af passende Veiledninger og Instruktions vilde kunne høde paa Forslaget i saa Henseende, skal jeg lade være usagt; men da slike Veiledninger jo tillige maa optage en stor Del af den borgerlige Straffelovs Bestemmelser, vil det under alle Omstændigheder være et baade omfangsrigt og overmaade svært Arbejde, som ikke Mange vilde kunne magte.

Efter disse almindelige Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag skal jeg tillade mig at fremhæve et Par Enkeltheder. Jeg skal først tillade mig at henlede erende Medlemmers Opmærksomhed paa § 202. § 202 giver Regler for den arbitrære Straffemyndighed, det vil sige den Myndighed til at straffe uden Dom, som tilkommer visse Befalingsmænd, forsaavidt de ere Officerer. Efter den hidtil gjældende Ret har Enhver, hvem en arbitrær Straf er ikjendt, uden Hensyn til af hvem og uden Hensyn til, hvort Straffen bestaar, Ret til at forlange Krigsret. Han har Lov til at sige: Jeg modtager ikke denne Straf, men forlanger Krigsret. Til Gjengjæld løber han den Risiko, at han, hvis Krigsretten skulde finde, at han uden Grund har vægret sig ved at modtage den af den Foresatte ikjendte Straf, bliver straffet strengere. Denne gamle Regel, som vore Føll efterhaanden have gjort sig fortrolige med, er bleven noget indskrænket ved Bestemmelsen i det næstsidste Stykke i Paragrafen. Det hedder nemlig: „Heller ikke kan han fordre Sagen henvist til Retten, naar Straffen uden Dom overhovedet kun er et af Disciplinarmidlerne, Brettefættelse, Bagtaarrest i ikke over 6 Dage osv.“, i disse Tilfælde foreslaar altsaa Udskættelsen i Modsetning til det hidtil gjældende at berøve den Bedkommende, hvem arbitrær Straf ikjendes,

Ret til at forlange Krigsret. Jeg tror, det er mindre heldigt. Jeg tror, at det for det Første maa siges at stemme med Retsfærdigheden, det er vistnok Noget, de Fleste her i Salen have paa Følelsen, at man ikke skal kunne ikjendes Straf af Enkeltmand uden foregaaende Undersøgelse. Jeg tror, Retsfærdigheden kræver, at der ingen Straf paalægges uden Undersøgelse, og uden at der sælbes en Dom af vedkommende, almindelige, kompetente Domstol. Naar man desuagtet her er afvegen fra, hvad den almindelige Retsfølelse altsaa tilfiger, har man som Støtte derfor anført, at det kunde give Anledning til forfælskligt Bryderi, at der meget hyppigt vilde kunne blive holdt Krigsret, og da der kun er 8 Auditorer i hele Armeen, vil der gaa megen Tid hen og forarsages Omkostninger paa flere Maader. Jeg vil nu paa ingen Maade bestride, at det kan blive Tilfældet, at der kan finde Tidspilve Sted og paadrages Omkostninger, men mine Herer, vi maa ikke overse, at Retten til at begjere Krigsret, vil have sin Betydning allerede derved, at den findes i Loven, blot derved, at den er tilstede; og den vil i Virkeligheden vistnok meget sjeldent blive bragt til Anvendelse. Jeg har en Del Erfaring i saa Henseende, idet jeg i 7 Aar har været ansat ved en hel Del Afdelinger, nemlig saa at sige alle de Tropeafdelinger, der laa i det sydlige Holsten. Det var et meget større Antal Tropper, end der i Almindelighed hører ind under en militær Jurisdiktion; og i de 7 Aar, jeg var der, ved jeg med Bestemthed, at der kun var to Tilfælde, hvor den Bedkommende vægrede sig ved at modtage en arbitrær Straf. I det ene Tilfælde fandt Krigsretten, at det var med Rette, han vægrede sig ved at modtage Straffen, i det andet Tilfælde fik Bedkommende forhøiet Straf. Med denne Erfaring for Die, en Erfaring, som jeg tør antage ikke er gjort af mig alene, men som vistnok vil være gjort over hele Armeen, tror jeg at kunne paastaa, at de Tilfælde, i hvilke der vil blive forlangt Krigsret imod en arbitrær Straffekjendelse, ville blive meget faa, og jeg tror derfor ogsaa, at det fra dette Synspunkt vil anbefale sig at forandre Reglen, som den staar i § 202, saa at man bliver staa-